

32004D0191

L 60/55

DZIENNIK URZĘDOWY UNII EUROPEJSKIEJ

27.2.2004

DECYZJA RADY**z dnia 23 lutego 2004 r.****określająca kryteria oraz uzgodnienia praktyczne dotyczące rekompensaty dysproporcji finansowych wynikających ze stosowania dyrektywy 2001/40/WE w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich**

(2004/191/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniach 15 i 16 października 1999 r. Rada Europejska w Tampere potwierdziła swoją decyzję w sprawie utworzenia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Dlatego wspólna europejska polityka w sprawie azylu i migracji ma na celu zarówno sprawiedliwe traktowanie obywateli państw trzecich, jak i lepsze zarządzanie przepływami migrantów. Cele te potwierdziła Rada Europejska w Laeken w dniach 14 i 15 grudnia 2001 r. oraz Rada Europejska w Sewilli w dniach 21 i 22 czerwca 2002 r. W szczególności podkreślono potrzebę zwalczania nielegalnej imigracji, w tym przyjęcia właściwych środków wspierania powrotu nielegalnych rezydentów.
- (2) Stosowanie dyrektywy 2001/40/WE ⁽¹⁾ może spowodować dysproporcje finansowe, jeżeli pomimo wysiłków Państwa Członkowskiego decyzji o wydaleniu nie można wykonać na koszt zainteresowanego obywatela państwa trzeciego lub strony trzeciej. Zatem należy przyjąć właściwe kryteria oraz uzgodnienia dotyczące dwustronnej rekompensaty między Państwami Członkowskimi.
- (3) Niniejsza decyzja stanowi również podstawę do ustanowienia kryteriów oraz uzgodnień praktycznych wymaganych w celu wykonania postanowień art. 24 Konwencji z Schengen.
- (4) Ponieważ Państwa Członkowskie nie mogą osiągnąć celu wnioskowanego działania, to znaczy dokonać podziału obciążenia finansowego dotyczącego współpracy między Państwami Członkowskimi w sprawie wydalenia obywateli państw trzecich w przypadku wzajemnego uznania decyzji o wydaleniu, a zatem z uwagi na skutki działania, cel ten można w lepszym stopniu osiągnąć na szczeblu wspólnotowym, zgodnie z zasadą pomocniczości

określoną w art. 5 Traktatu Wspólnota może przyjąć właściwe środki. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.

- (5) Niniejsza decyzja respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Kartie Praw Podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności niniejsza decyzja prowadzi do zagwarantowania pełnego poszanowania godności ludzkiej, uznanej w art. 1, 18 i 19 Karty, w przypadku wydalania i usuwania.
- (6) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i w związku z tym nie jest nią związana ani jej nie podlega. Biorąc pod uwagę, iż na podstawie postanowień tytułu IV części trzeciej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, niniejsza decyzja wpływa z dorobku Schengen w takim zakresie, że ma ona zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają, lub przestali spełniać stosowne warunki dotyczące pobytu czasowego na terytorium Państwa Członkowskiego, ustanowione na mocy postanowień dorobku Schengen, zgodnie z art. 5 wspomnianego Protokołu, w terminie sześciu miesięcy od daty przyjęcia niniejszej decyzji przez Radę, Dania podejmuje decyzje o jej wprowadzeniu do jej prawa krajowego.
- (7) Jeżeli chodzi o Islandię i Norwegię, w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii, a dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽²⁾, niniejsza decyzja stanowi rozszerzenie dorobku Schengen w takim zakresie, że ma ona zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają lub przestali spełniać stosowne warunki dotyczące pobytu czasowego na terytorium Państwa Członkowskiego, ustanowione na mocy postanowień dorobku Schengen, które wchodzą w zakres określony w art. 1 pkt C decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania tego Układu ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 149 z 2.6.2001, str. 34.⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

- (8) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Zjednoczone Królestwo przekazało swoją wolę uczestniczenia w przyjmowaniu i stosowaniu niniejszej decyzji. Zgodnie z art. 7 dyrektywy 2001/40/WE, niniejsza decyzja nie wpływa na Zjednoczone Królestwo w zakresie, w jakim wprowadza w życie również postanowienia art. 24 Konwencji z Schengen.
- (9) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, oraz bez uszczerbku dla art. 4 wspomnianego Protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjmowaniu i stosowaniu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie podlega.
- (10) Niniejsza decyzja stanowi akt rozbudowujący dorobek Schengen lub w inny sposób z nim związany w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu Przystąpienia z 2003 r.,
- c) dzienna dieta za podróż służbową osób eskortujących. Ustala się ją zgodnie z mającym zastosowanie ustawodawstwem krajowym i/lub zwyczajami;
- d) koszty zakwaterowania osób eskortujących. Obejmują rzeczywiste koszty pobytu tych osób w obszarze tranzytowym państwa trzeciego, oraz ich pobyt czasowy konieczny dla potrzeb odbycia delegacji w kraju pochodzenia. Dla potrzeb zwrotu liczba osób eskortujących nie przekracza dwóch na powracającego, o ile w oparciu o ocenę przeprowadzoną przez Państwo Członkowskie wydające decyzję o wydaleniu, oraz w porozumieniu z Państwem Członkowskim, które ją wykonuje nie ustalono większej liczby osób eskortujących;
- e) koszty zakwaterowania powracającego. Obejmują rzeczywiste koszty pobytu powracającego we właściwej placówce, zgodnie z mającym zastosowanie ustawodawstwem krajowym i/lub zwyczajami Państwa Członkowskiego, które wykonuje decyzje o wydaleniu. Zwrotowi podlega pobyt powracającego nieprzekraczający trzech miesięcy. Jeżeli przewiduje się, iż pobyt powracającego przekroczy trzy miesiące, Państwo Członkowskie wykonujące decyzję o wydaleniu oraz Państwo Członkowskie, które ją wydało ustalają dodatkowe koszty;
- f) koszty opieki medycznej. Obejmują rzeczywiste koszty świadczenia usług medycznych na rzecz powracającego oraz osób eskortujących w okolicznościach nadzwyczajnych, w tym niezbędne wydatki na hospitalizację.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejsza decyzja określa właściwe kryteria oraz uzgodnienia praktyczne dotyczące rekompensaty dysproporcji finansowych, które mogą wynikać ze stosowania dyrektywy 2001/40/WE, jeżeli wydalenia nie można wykonać na koszt zainteresowanego(-ych) obywatela(-i) państwa trzeciego.

Artykuł 2

1. Państwo Członkowskie wydające decyzję o wydaleniu rekompensuje Państwu Członkowskiemu, które ją wykonuje dysproporcje finansowe, które mogą wynikać ze stosowania dyrektywy 2001/40/WE, jeżeli wydalenia nie można wykonać na koszt zainteresowanego(-ych) obywatela(-i) państwa trzeciego.

Państwo Członkowskie wykonujące decyzję o wydaleniu dostarcza Państwu Członkowskiemu, które ją wydaje ogólnych informacji dotyczących szacunkowych kosztów wydalenia.

2. Zwrot następuje na wniosek Państwa Członkowskiego, które wykonuje decyzję o wydaleniu, w oparciu o minimalne, rzeczywiste koszty oraz następujące zasady:

- a) koszty transportu. Obejmują rzeczywiste koszty biletów lotniczych do kwoty taryfy urzędowej IATA za odnośny lot, obowiązującej w momencie realizacji. Zwrotu rzeczywistych kosztów podróży drogą lądową lub morską, samochodem, pociągiem, lub promem można żądać w oparciu o cenę biletu na pociąg lub prom drugiej klasy obowiązującą w momencie wykonywania decyzji o wydaleniu;
- b) koszty administracyjne. Obejmują rzeczywiste koszty opłat wizowych oraz opłat za wydanie nakazu zwrotu dokumentów podróży (*laissez - passer*);

W miarę potrzeby Państwo Członkowskie wykonujące decyzję o wydaleniu zasięga opinii Państwa Członkowskiego, które ją wydało i ustala wysokość kosztów przekraczających kwoty określone w niniejszym ustępie lub koszty dodatkowe.

Artykuł 3

1. Wnioski o zwrot kosztów sporządza się na piśmie i dołącza do nich pisemny dowód, iż koszty podlegają zwrotowi.

2. Wnioski o zwrot kosztów dotyczą wyłącznie decyzji o wydaleniu wydanych po wejściu w życie niniejszej decyzji.

Zwrotu kosztów nie można żądać w odniesieniu do wykonywania decyzji o wydaleniu wydanych ponad cztery lata przed ich wykonaniem.

3. Wnioski o zwrot kosztów przedkładane ponad rok od wykonania decyzji o wydaleniu mogą zostać odrzucone.

4. Każde Państwo Członkowskie ustanawia krajowy punkt kontaktowy ds. wykonania niniejszej decyzji i przekazuje stosowne dane pozostałym Państwom Członkowskim.

Krajowy punkt kontaktowy Państwa Członkowskiego, które wykonuje decyzje o wydaleniu przesyła każdy wniosek o zwrot kosztów do krajowego punktu kontaktowego Państwa Członkowskiego, które tę decyzję wydało oraz które ma obowiązek poinformowania Państwa Członkowskiego, które wykonuje decyzję o wydaleniu o otrzymaniu wniosku.

5. Najpóźniej w terminie trzech miesięcy krajowy punkt kontaktowy Państwa Członkowskiego, które wydało decyzję o wydaleniu informuje krajowy punkt kontaktowy Państwa Członkowskiego, które ją wykonuje o przyjęciu lub odrzuceniu wniosku. Powiadomienie sporządza się na piśmie, podając przyczyny w przypadku odrzucenia wniosku.

6. Wypłat dokonuje się najpóźniej w terminie trzech miesięcy od zatwierdzenia wypłaty przez krajowy punkt kontaktowy Państwa Członkowskiego, które wydało decyzję o wydaleniu.

7. Krajowe punkty kontaktowe Państwa Członkowskiego, które wykonuje decyzję o wydaleniu oraz Państwa Członkowskiego, które ją wydało należy poinformować o wypłatach oraz o odmowach zwrotu kosztów.

Artykuł 4

1. Dla potrzeb sprawnego monitorowania wykonywania niniejszej decyzji, a także dyrektywy 2001/40/WE, każdy krajowy punkt kontaktowy regularnie przekazuje informacje dotyczące w szczególności: ogólnej liczby wniosków sporządzonych na podstawie dyrektywy 2001/40/WE, które zostały pozytywnie

rozpatrzone zgodnie z niniejszą decyzją, oraz ogólnej liczby odrzuconych wniosków o zwrot kosztów wraz z przyczynami takiej odmowy.

2. Informacje te mogą także obejmować zalecenia mające na celu usprawnienie kryteriów oraz uzgodnień praktycznych niniejszej decyzji.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 lutego 2004 r.

W imieniu Rady

B. COWEN

Przewodniczący